

๑๖๓

บทละครวิทยุเรื่อง  
"ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่าง"

บทประพันธ์ของ สด กุญชรโรหิต แสดงทางวิทยุกระจายเสียงจเรสื่อสาร  
วันอาทิตย์ที่ 23 กันยายน 2499

.....

สวัสดิ์ ท่านผู้ฟัง

นาฏกรรมชีวิต เรื่อง "ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่าง" ซึ่งคณะภาควิชาจะได้  
นำเสนอในวันนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก และการที่จะทำเรื่องที่น่าสนใจ ๆ - ก็ให้เกิดขึ้นมา  
จนได้ ก็จะต้องมีความรู้สึกของผู้สร้างและของผู้ฟัง เรื่องนี้เป็นเรื่องของผู้ที่ควรจะได้ตายไปแล้ว  
แต่ได้กลับมามีชีวิตเกิดอยู่/อีกเช่นปรกฤษณผู้หนึ่ง เขาได้พบโลกเก่า ๆ ของเขาในลักษณะที่  
ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างที่เขาจะทนดูไม่ได้ เขาได้ตัดสินใจระหว่างการมีชีวิตอยู่ด้วยความ  
กลัวแสงสว่าง กับความตายที่ควรจะเป็นความสงบตามความเข้าใจของเขา แต่ดูเหมือนเขา  
จะยังไม่โชคนเพราะทรายจนเกินไปจึงยังเอื้อให้พบปะกับรัชสิริ อีลลาศาสตร์สุนทร บัณฑิต  
เหลืออยู่ก็คือ ทำอย่างไรรัชสิริจึงจะทำให้ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่างผู้ซึ่งแสดงกลัวออกมาจากความมืดได้

เรื่องนี้ แม้จะเป็นเรื่องของชีวิตที่มีความสุขแต่เนียบ แต่ก็ไม่ปราศจาก  
เสียงซึ่งความมืดกึกก้องเป็นคติของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่มากไปด้วยความมืดหวัง สด กุญชร  
โรหิต หวังว่าท่านผู้ฟังคงจะไม่ตำหนิผู้แต่งจนเกินไป ถ้าชีวิตของวิกรม ซึ่งเป็นบุคคลที่กลัวแสง  
สว่าง จะเป็นชีวิตหนึ่งที่น่าสนใจ ๆ จึงจะได้นพบ

ดนตรี

ผู้บรรยาย เราจะขึ้นต้นเรื่อง ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่างด้วยการนำท่านผู้ฟังไปที่สะพานยมราช  
ในตอนถึงคืนวันหนึ่ง ขณะนั้น เป็นเวลาเดือนมืด ผู้คนหลายนอนเกือบหมดแล้ว ร้านขายข้าว  
ต้มร้านสุกท้ายที่ตั้งแฉงลอยขายอยู่ใกล้กันจวนจวนริ้น้ำเรือนชั้นเดียว กำลังเก็บร้านเตรียมตัวกลับ  
บ้าน ไฟฟ้าถนนเพื่อบริการผู้คนที่หมดทุกดวง ซึ่งอาจเป็นเพราะกำลังไฟไม่พอจ่ายหรือเพราะไฟเสีย  
ก็ได้ ท้ายบริเวณสะพานยมราชกำลังอยู่ในความมืด จะมีแสงสว่างก็เพียงสลัว ๆ ซึ่งสะท้อน  
ลงมาจากท้องฟ้าสีน้ำเงินแก่ ชายผู้หนึ่งเดิน/ เขามีมือถูกระเป๋ากางเกงสัดเลาะไปตามข้าง  
ถนนใกล้กันจวนจวนริ้น้ำ เบื้องหน้าเขาทางออกไปประมาณ 2 วา ปรากฏร่างชายอีกผู้หนึ่งเดินคุ่มไป  
คำตะลุม ๆ ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าชายคนที่เดินหน้า มีอาภรณ์ประดับเสื้อนวลย เดิมเซ  
น้อย ๆ คล้ายกับมีแอลกอฮอล์อยู่ในตัวเขา เดินคุ่มไปอย่างไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น ไม่รู้สึกตัว  
ว่าเบื้องหลังซึ่งทางออกไปเพียง 2 วา เท่านั้น คนผู้หนึ่งกำลังเดินตามเขามาตั้งแต่ประตูน้ำ  
เขาเดินผ่านร้านข้าวต้มร้านสุกท้ายไปโดยมิได้เหลียวมามองแม้คำ ซึ่งกำลังเก็บของลงกระจาก  
เมื่อนำร้านข้าวต้มสักหนึ่งเส้าไฟฟ้า ก็ถึงกลางสะพานยมราชซึ่งมีรางรถไฟทอดขวางอยู่ เขา  
ยืนริ้น้ำรออยู่ที่นั่นครู่หนึ่งอย่างลังเลใจ แลเห็นทางแสงสว่างกำลังใช้ความคิดเพื่อจะตัดสินใจอะไร  
สักอย่างหนึ่ง เขามองไปทางสถานีสวนจิตรลดา แล้วก็มองไปทางสถานีหัวลำโพง แม้จะมีค  
สลัวแต่อาการสนใจของเขา ก็แสดงให้เห็นได้ชัดนัก

(ต่อไปนี้ทำเสียงตามเนื้อเรื่องข้างล่าง)

ทันใดนั้น ก็มีแสงสว่างวามขึ้นทางด้านสวนจิตรลดา ถอนจากนั้นเสียงล้อเหล็กกับกับราง  
ก็ค่อย ๆ ดังขึ้นในความมืด พนักงานประจำหอคอยให้เอาดีสัญญาทางปลอด แล้วก็กลับตัว



บังคับให้ตอนเหล็กสำหรับทอดขวางถนนหกปลายลงมาช้า ๆ แล้วพร้อมกันมันเองเสียงเหล็กสัมผัสกันซึ่งดังเหมือนเสียงระฆังแตก ก็ดังขึ้นเป็นจังหวะ ๆ

(เสียงเคาะเป็นจังหวะสัญญาณ 5 วินาที แล้วเสียงรถไฟวิ่งเริ่มดังขึ้น ๆ )

แสงไฟฉายใกล้เข้ามา - ใกล้เข้ามา เสียงล้อเหล็กกระทบรางได้ยินเด่นชัดขึ้น จนกระทั่งในที่สุด ขบวนรถสินค้าซึ่งมาจากปากน้ำโพก็เคลื่อนใกล้สะพานยมราชเข้ามาอีกจนเหลือระยะไม่ถึง รอยเนคร

" ใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามาแล้ว ...ประตูสวรรค์ก็กำลังจะเปิดรับเจ้าอยู่ข้างหน้า ...เตรียมตัวสิ ...เจ้ามนุษย์ที่มีแต่ความปิกหวัง ....เรามาคอยรับเจ้าอยู่ที่นี่....อย่าดังเดใจ....จงใช้ความกล้าเพียงพริบตาเดียวแล้วเจ้าก็จะสบาย ....สบายไปชั่วนิรันดร์... เจ้าจะไม่ต้องปิกหวังอีก.....เจ้าจะมีแต่ความสุขความสงบที่หาไม่ได้ในโลกมนุษย์ ระวัง...ระวัง...~~ระวัง~~...เข้าใจที่กล้าไว้ ....หลบตาเสีย ...เตรียมตัว...หนึ่ง ...สอง...สาม..."

(ตรงนี้เสียงรถไฟดังใกล้ที่สุด แต่หลังจากนั้นก็ค่อย ๆ เบาลง ๆ จนหายไปในความสงสัย ชัยศิริ คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ ? อย่าคิดนะ แชนท์ก็ไม่รู้ด้วย

วิกรม ปล่อย ...ปล่อยนะ...นี่มันอะไรกัน คุณเป็นใคร ปล่อยนะ ...คุณจะมีอะไร

ชัย ประเดี๋ยวค่อยพูดกัน คุณต้องหยุดคิดก่อน ผมบอกว่าคุณก่อน คุณไม่กลัวแชนท์หรือ ?

วิ ผมบอกว่าคุณปล่อย...โอ๊ย....อย่าหักแชนท์สิ .ผมเจ็บ ...ผมบอกว่าคุณเจ็บ นี่คุณจะเป็นบ้าไปแล้วหรืออย่างไร ?

ชัย ความหมาย เนิมมาดี ๆ อย่าคิดนะ ผมปิกแชนท์คุณก็กลัวไม่รู้ด้วย

วิ คุณจะไปไหน ?

ชัย ไปไหนทางรถไฟ อ้าว..เจนนี ผมบอกให้เจนนี

(เสียงเหล็กเคาะจังหวะดังถก ๆ แสดงว่าเหล็กขวางถนนกำลังยกดังขึ้นอย่างเจนนี)

วิ คุณจะพาผมไปไหน ? คุณจะปล้นผมหรือ ?

ชัย ไม่ปล้น ไม่ทำอะไรคุณทั้งนั้น แต่คุณต้องหยุดคิด

วิ ผมเลิกคิดแล้ว คุณปล่อยผมสิ

ชัย สัญญากับผมเสียก่อนว่า คุณจะหยุดกับผมสักครึ่งชั่วโมงก่อน

วิ เพื่ออะไร ?

ชัย เพื่อประโยชน์ของคุณทั้งหมด ไม่มีประโยชน์ของผมเลย

วิ ผมไม่เข้าใจ

ชัย แล้วคุณจะเข้าใจ คุณจะสัญญาไหม

วิ สัญญาก็สัญญา คุณมีอำนาจ ผมจะบอกตำรวจจับ

ชัย (หัวเราะ) ก็เหมือนกัน ผมจะได้เอาตัวคุณไปด้วย ฐานกำลังจะฆาตกรรม



- วิ ช่างคน... คุณเห็นว่าผมช่างคน ผมไม่กล้าใส่ใครสักคน
- ชัย ก็ตัวคุณอย่างไรเล่า คุณไม่กล้าใส่ใครสักคนในโลกใบนี้ไหม ?
- วิ นั่นมันเรื่องของผม คุณไม่ต้องเกี่ยว
- ชัย อ้อ ผมต้องเกี่ยว ผมมีสิทธิที่จะเกี่ยวอย่างเต็มที่ในฐานะที่เป็นพลเมืองดี
- วิ สิทธิอะไรบ้าง คุณทำให้ผมผิดหวังอีกครั้งหนึ่ง
- ชัย ผิดหวังที่ไม่ได้ถูกรวดพิฆาตสองทศวรรษไหม ?
- วิ ถูกแล้ว คุณไม่ควรที่จะทำให้ผมผิดหวังเลย ให้ตายสิ
- ชัย ทำไมคุณจึงคิดฆ่าตัวตาย
- วิ นั่นเป็นเรื่องของผม
- ชัย คุณไม่มีสิทธิที่จะทำลายชีวิตตนเอง คุณรู้ไหมว่าคุณกำลังทำลายสมบัติของธรรมชาติ
- วิ สมบัติ... สมบัติอะไรกัน ชีวิตมันเป็นของผมต่างหาก
- ชัย ชีวิตไม่ได้เป็นของคุณคนเดียว ชีวิตเป็นของคนอื่นด้วย เป็นของเพื่อนฝูง ของลูกเมีย ของพ่อแม่พี่น้อง เราไม่อยู่เพื่อตัวของเราคนเดียวเท่านั้น เราอยู่เพื่อคนอื่น ๆ ด้วย
- วิ คุณอย่ามาเทศนาให้ผมฟังหน่อยเลย คุณทำให้ผมเสียเวลามากพอแล้ว ผมจะกลับบ้านละ
- ชัย ยังก่อน คุณจะไปไหนไม่ได้ เราต้องพูดกันก่อน
- วิ ผมไม่มีเรื่องอะไรจะพูดกับคุณ
- ชัย แค่นั้น
- วิ เชิญพูดไปคนโยวสิ ผมไม่มีเวลาจะพูดกับคุณ
- ชัย คุณสัญญาว่าอย่างไร ? ถ้าคุณยังรักเกียรติอยู่ คุณจะทิ้งสัญญาของคุณไม่ได้
- วิ (อ้อ) ผมให้เวลาคุณได้เพียรครั้งชั่วโม่งเท่านั้น
- ชัย ดีแล้ว ...สามล่อ... ไปส่งที่คืนเตอร์แมทน์ลอสแอนเจลิส
- วิ คุณจะไปที่โรงเตี๊ยมว่าเอาแก้วอะไรกัน ผมยังไม่จึกใจจะเทน ผมต้องการจะนอน
- ชัย เอาไว้พูดกันที่โน่น เชิญคุณขึ้นสามล่อสิ...นั่น...ยังงั้น...ก็ดีเดียว น้องชายแบ่งให้
- วิ เติมที่ เวิร์ทน้อยก็เมื่อก่อน เออ ว่าง่าย ๆ ยังงั้นนี่ละ คุณสูบบุหรี่ไหม ?
- วิ ของคุณ สักตัวหนึ่งก็ดี แค่นั้นนะ ผมยังไม่รู้จักคุณเลย
- ชัย ชัยศิริ อีลาศาสตรสุนทร
- วิ อีลาศาสตรสุนทร ผมเห็นในหนังสือพิมพ์ อ้อ วิษณุก็เคยได้ยินชื่อ ผมยินดีที่ได้รู้จักกับคุณ
- ชัย แล้วคุณล่ะ คุณจะสว่างขึ้นอีกถ้าคุณจะให้ผมได้ทราบว่าผมเป็นใคร ?
- วิ (ลือ) จำเป็นหรือครับ คุณชัยศิริ ?
- ชัย จำเป็นมาก ได้โปรดไหมได้ทราบชื่อด้วย
- วิ (นิ่งคิด) ผมเสียใจ ผมยังจะบอกอะไรคุณยังไม่ได้
- ชัย (หัวเราะ) งั้นหรือครับ แปลว่าคุณยังไม่เชื่อผม
- วิ เชื่ออะไร ? มันไม่เกี่ยวกับความเชื่อหรือครับ คุณชัยศิริ
- ชัย คุณไม่เชื่อว่าผมจะเป็นประโยชน์แก่คุณได้ คุณไม่เชื่อใครเลย เพราะฉะนั้นคุณจึงวิ่งไปหาโรงไฟ
- วิ ผมเบื่อชีวิตเต็มที่ ผมต้องอยู่ในที่ที่ปลอดภัยเวลา



ชัย ชีวิตไม่ใช่ของที่ควรเบื่อ ชีวิตเป็นของสวยงามนะ แต่ถ้าใครมองไม่เห็น บางทีมันก็หมดสวย  
คุณอาจจะมองความงามของชีวิตไม่เห็น แต่ผมก็เห็นใจ เพราะบางครั้งเราก็ตกใจไป จะอย่าง  
ไรก็ตามชีวิตคือการเดินทาง ถ้าคุณนำชีวิตของคุณไม่ได้ ก็ควรให้ผมช่วยดูบ้าง คงไม่มากไป  
นะ ถ้าผมจะพูดอย่างนี้

วิ ครับ ไม่มาก ผมขอขอบคุณที่คุณมีเจตนาดี

ชัย อ้าว...ถึงพอดี้ ทำมาทนายเองขาย น้อยไปไหม ? เราเข้าไปข้างในดีกว่า

(เสียงแจ๊สดังค่อย ๆ และรัทขึ้นทุกที ทอกระยะสักสิบห้าวินาที)

ชัย จิบสักมิดหนึ่งเอาไหมครับ....คุณ...เอ้อ...นี่ผมจะเรียกคุณว่าอะไร ?

วิ (หัวเราะ) ผมเอาเปียร์ ไทโยก็ได้ เทกก็ได้ แต่ไทโยดีกว่า มันเป็นของเราเงินไม่รั่วไหล

ชัย ถึงหนึ่งขวด แล้วเอามันทอมาจามหนึ่ง คุณไม่ลองสักเพลงหนึ่งวี ?

วิ ไม่ทรอกครับ วันนี้อยากจะนอนทำเดี๋ยว

ชัย คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง ?

วิ อะไรครับ ?

ชัย คุณใจสบายขึ้นบ้างไหม ?

วิ ชอบคุณที่เอาใจใส่ต่อผม

ชัย คุณแน่ใจไหมว่าคุณจะไม่ปล่อยใจให้เหตุการณ์เมื่ออีกเกิดซ้ำขึ้นอีก

วิ ผมยังไม่อยากพูดอะไร

ชัย แปลว่าคุณยังไม่แน่ใจ ก็แล้ว...งั้นเรามาคุยกันก่อน ผมมีโรคตกทอมาจามาจากคุณเหมือนกันเป็นเรื่อง  
ของกรรมเวรมากกว่าอะไร คุณทอผม...ทนายสุนทราศาสตร์สุนทร...เกิดความรู้สึกถึงสำนักงาน  
บริหารปัญญาศาสตร์ขึ้น ไม่ได้เป็นอาชีพทรอกครับ เพียงแค่ต้องการจะช่วยเหลือมนุษย์ด้วยกันเท่า  
นั้น ทอทั้งขึ้นทอทั้งมาปรึกษาเป็นการใหญ่ จนเกือบไม่มีเวลาพักผ่อน ผมเริ่มสนใจคุณตั้งแต่  
คุณได้เข้ามานั่งในร้านชาวันหนึ่ง ระบุน้ำเมื่อตอนหัวค่ำ คุณไม่รู้หรอกว่าคุณได้ทำอะไรที่รู้อย่าง  
แคบผมสงสัยและเชื่อที่เดียวว่า คุณจะต้องไปทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ไปทำร้ายใครก็ต้องทำกับ  
ตัวคุณเอง ผมต้องขอโทษที่ผมยังเอะอือแอบได้ยินคำพูดของคุณที่พูดกับผมผู้หญิงคนนั้น คุณคงไม่ออก  
ว่ามีใครคนหนึ่งถูกขึ้นจากโต๊ะตรงกันข้ามมาไม่ถึงโต๊ะทางหลังคุณ

วิ ออ ผมไม่ออกแล้ว

ชัย นั่นแหละคือผมละ แล้วผมผู้หญิงคนนั้นผมก็รู้จัก ยายเกษราตำรวจเนอโรเตนว่าที่คุณยายเหลือ

วิ เรารู้จักกัน แต่เป็นผู้หญิงคนสุดท้ายที่ผมพูดด้วย ผมไม่รู้จะไปบรรยายกับใครก็เลยเอาแก่เป็นที่  
บรรยายอารมณ์ก่อนที่ผมจะตาย

ชัย ผมก็คิดเช่นนั้น คนเราเมื่อมีอะไรกับโลกก็ต้องพูดออกมาไม่ว่าใครก็ใครคนหนึ่งที่แน่นอน  
คุณเลือกยายเกษรา แต่ยายนั้นไม่ได้ช่วยอะไรคุณเลย พอคุณมอบเงินก่อนสุดท้ายในกระเป๋าให้แก่  
แล้วเขาก็เลยเปิดไปเลย คุณเลือกคนบรรยายอารมณ์ผิด คุณไม่ไปประจบอะไรเลยสักนิด เสีย  
กายที่คุณไม่เลือกผมแทนยายเกษรา ถ้าคุณเลือกผมคุณก็คงไม่ต้องไปที่สะพานยมราช

วิ เลือกใครผมก็ไป ผมได้ตัดสินใจแล้ว ออ นี่แปลว่าคุณเองได้ยินเรื่องของผมหมดแล้ว

ชัย ระทอนกระแทนเต็มทน แต่ผมจับความได้ว่าคุณกำลังจะไปตายหรือไม่ก็ไปฆ่าใครสักคนหนึ่ง

วิ (หัวเราะ) คุณควรจะไปอยู่สันติบาล เอ๊ะ นี่คุณเป็นตำรวจหรือเปล่า ?

ชัย (หัวเราะ) อยากรจะเป็น แก้วของคุณไม่ทรงเลย เอาหน่อยสิครับ แต่ผมจะไม่ให้เกียรติ 4



ผมรู้จักคุณบ้างเลยหรือ ?

วิ คุณรู้เรื่องผมบ้างแล้ว เอาเถอะ ผมจะเล่าให้ฟัง แต่คุณต้องสัญญาผมขอหนึ่ง

ชัย ได้สิ จะให้สัญญาว่าอะไร ?

วิ สัญญาว่าจะไม่เอาเรื่องของผมไปบอกกับใคร

ชัย ชื่อนั้นไม่ยาก

วิ ผมเป็นคนเก็บตัว ผมต้องเดินตามตรอกตลอดเวลาก็เพราะผมไม่กล้าพบใคร ผมกลัวแสงสว่าง กลัวคนจะเห็น ไม่ใช่เพราะผมเป็นคนขี้อายหรือกลัวคน มันเป็นเรื่องของการตัดสินใจที่ผมตัดสินใจไม่ได้ คุณคงไม่ทราบว่าเพื่อนฝูงญาติพี่น้องเขากำลังคิดกันว่าผมนี่แหละคือผี ...ผี ...ผีของตัวเอง เขาเข้าใจกันว่าผมตายไปแล้ว

ชัย เรื่องของคุณคงพิศดารทีเดียว

วิ มันไม่พิศดารหรือครับ มันควรเป็นเรื่องธรรมดาถ้าผมไม่ใจเร็ว

ชัย ภรรยาของคุณ

วิ ครับ เอมอร์ เอาละไหน ๆ ผมจะเล่าแล้วผมขอแนะนำตัวผมให้คุณรู้จักสักหน่อย ผมคือ วิกรม ร้อยโทวิกรมที่ถูกปล่อยเข้าไปในเปงยาง ~~1977~~ หนึ่งเกาะดีเหนือเมื่อสงครามที่แล้ว

ชัย อ้อ คุณเป็นทหาร

คนตรีเริ่มกลอส

วิ ผมเป็นกองหน้าถูกส่งเข้าไปสืบเหตุการณ์ในคนลี้ก คราวสุดท้ายหลงเข้าไปหลังแนวข้าศึกเลย ถูกจับ พวกเราถูกฆ่าตายเกือบหมดเหลืออยู่ก็สี่คนด้วยกันสองคน ผมเจ็บหลายครั้งแต่กระตุก ซึ่งจึงรอดมาได้ อาศัยที่ผมเคยชำนาญว่ายน้ำแล้ว ผมจึงเข้ากับพวกทหารข้าศึกได้เป็นอย่างดี เมื่อถูกขังอยู่นานเข้า ก็เลยกลายเป็นเพื่อนของพวกมันไป เขาไม่รังเกียจผมเลย เพราะเราคุย กันรู้เรื่องผมสนทนากับพวกเขาจนสงครามสงบ แต่ผมไม่มีโอกาสกลับเมืองไทย เพราะรายชื่อผม ไม่มีในบัญชีกวาดล้างเปลี่ยนระบะเลย เพราะฝ่ายเราคงเข้าใจว่าผมเสียชีวิตไปแล้ว แต่ผมก็พยายาม ขอโดยสารเรือประมงมาบ้าง มาเรื่อนอยู่ที่ไหนวันหนึ่ง และอาศัยการเดินทางอย่างแสนลำบาก แบบนี้ ผลที่สุดผมก็กลับมาเมืองไทยจนได้ ผมไม่อยากจะเล่ารายละเอียดในการเดินทางให้ฟัง หรือครับ เพราะมันยาวมาก แต่ว่าในที่สุดผมก็มาถึงกรุงเทพ ฯ ในเดือนกันยายน พอมาถึงก็ตรงแนวไปบ้านแต่ก่อนจะถึงบ้านผมก็พบเพื่อนคนหนึ่งเขาคอยสังเกตุ เขาคิดว่าผี เราตกกัน อย่างตื่นเต้น แคกรันแล้วเขาก็มีสีหน้าสลด เขาบอกผมว่า...(ถอนใจ) ผมเกือบไม่เชื่อหูผม เป็นไปได้ถึงเพียงนั้นเชียวหรือ คุณเขาได้ไหมครับว่าเขาบอกเรื่องอะไร

ชัย พอจะเล่าได้ เรื่องคุณเอมอร์

วิ ถูกแล้ว เอมอร์ แต่คุณคงจะตกใจถ้าคุณทราบต่อไปว่า เอมอร์ได้ทำอะไรไป ผมไม่เชื่อเลย แต่เป็นความจริง....ความจริงที่น่าทึ่งที่สุด ก่อนที่ผมจะเล่าถึงเอมอร์ต่อไปนี้ ขอให้ผมได้เล่าย้อน ไปหาเรื่องเดิมสักหน่อย มันค่อนข้างจะเป็นเรื่องส่วนตัวเกินไป ผมก็ไม่เข้าใจตนเองเหมือนกันว่า ทำไมผมจึงต้องเล่าให้คุณฟัง ผมเพิ่งรู้จักคุณเมื่อไม่กี่วันนี้เอง

ชัย แต่ถ้ามองคิดว่าผมจะเป็นประโยชน์ต่อคุณได้ คุณก็ควรจะเล่า

วิ ผมเคยได้ยินชื่อคุณ เอาเถอะครับ ข้างที่มันอาจจะประโยชน์บ้างก็ได้

ชัย อ้อ ควรจะเป็นประโยชน์แก่คุณบ้างแน่นอน ไปรื้อเล่าต่อไปดีกว่า

วิ บ้านผมเป็นครอบครัวใหญ่ ที่น้องผมมีอยู่หลายคน คนที่ผมควรจะเล่าก็คือวรฤทธิ์ วรฤทธิ์ เป็น 5



ญาติต่าง ๆ กับผม อายุอ่อนกว่าผมสองปี เราถูกคอกันมากเพราะเรามีรสนิยมคล้ายกัน ในจำนวนญาติของเราผมกับบรรพบุรุษรักกันมากที่สุด และผมก็เป็นหนึ่งในบรรพบุรุษที่รักอย่างที่จะใช้หนี้กับไม่หมด คราวหนึ่งเราไปตากอากาศหัวหิน ผมว่าน้ำไม่แรง แต่เราก็สนุกกันเพลิน ผมว่ายออกไปไกลเกินไป เลยถูกสายน้ำพัดออกไปข้างนอก บรรพบุรุษออกไปช่วยผมกลับมาถึงจนได้ เราเกือบจะสาธิตน้ำตายด้วยกัน ผมรักบรรพบุรุษมากครับ แต่...มันเป็นกรรมของเรามีรสนิยมเหมือนกัน กรรมเหลือเกินไม่อย่างนั้นผมก็ไม่ต้องมาที่นี่อยู่อย่างนี้

คุณพ่อผมมีสหภาพเก่าแก่คนหนึ่ง บ้านอนุนครสวรรค์ ท่านเป็นผู้มีบุคลิกหนึ่ง อายุอ่อนกว่าผม ห้าปี เนื่องจากเป็นเพื่อนรักกันเก่าแก่มา ท่านจึงฝากบุตรหญิงของท่านให้มาอยู่ที่บ้านเรา เพื่อเข้าโรงเรียนในกรุงเทพฯ ผู้หญิงคนนี้ก็ชื่อเอมอรตัวการ ที่ทำให้เกิดเรื่องยุ่งขึ้นขณะนี้

เอมอรเป็นผู้หญิงสาวมาก เรียบร้อย นิสัยดี การบ้านการเรือนเก่ง คุณแม่ผมรักเหมือนลูก เราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ ด้วยกัน จนกระทั่งโตเป็นหนุ่มเป็นสาว ~~แต่~~ ความดีความสวยของเอมอร ทำให้ผมเป็นทาสของเธอ ผมรักเธอ ...รักอย่างที่จะไม่มีเธอไม่ได้ ผมไม่เคยรักใคร เอมอรเป็นผู้หญิงคนแรกที่ผมรัก ผมรู้ว่าชีวิตผมจะไม่มีความสุขถ้าผมไม่ได้แต่งงานกับเอมอร

ในเวลาเดียวกัน บรรพบุรุษก็รักเอมอรเช่นเดียวกับผม และรักมากไม่น้อยกว่าผม ผมไม่รู้เลยว่าบรรพบุรุษรักเอมอร มารู้เอาที่เมื่อเอมอรแต่งงานกับผมแล้ว

ผมก็ภาวนาว่าบรรพบุรุษนี้คนเดียวเท่านั้น คือผมเป็นคนขี้สนุก ส่วนบรรพบุรุษเป็นคนขี้มึน เอมอรชอบเราทั้งสองคน แต่เธอเลือกผมเพราะผมขี้ตลกกว่าบรรพบุรุษ คงจะหมายถึงว่าผมแรงรักเธอมากกว่าบรรพบุรุษ หรืออาจเป็นเพราะว่าบรรพบุรุษเกรงใจผม เลยไม่กล้าแรงรักเอมอรก็ได้

หลังจากที่ผมแต่งงานกับเอมอรได้สามเดือน....เอมอรก็เล่าความจริงเรื่องหนึ่งให้ผมฟัง

(คนตรี, พุคคต)

- เอมอร พู่ทรีจะไปกับใคร ที่ไหนหนะ ?
- ว ที่เห็นเขาอยู่กับเสื้อดำอยู่เมื่อคืนแต่กำลังรีบไปกินเลี้ยงข้างนอกโดยไม่ได้อ่านเขาจะไปทำไม
- อ เห็นจะไปเพี้ยว
- เอ คงไม่ใช่หรอกนะ
- ว เอ๊ะ มีเรื่องอะไรกันวี้ ?
- เอ (ถอนใจ) พู่ทรีว่าจะไปทำงานเมือง
- ว ไม่เห็นเขาพูดกับพี่ นี่ชอบไปเปิดเหมืองไว้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ผมไปเขาเลิกขับขอยก ไม่เห็นค่อยพูดค่อยจา
- เอ เหมืองของเพื่อนเก่า เห็นบอกว่าจะไปเป็นรองผู้จัดการ
- ว ~~พี่~~ ประหลาด แล้วงานทางบริษัททางนี้จะว่าอย่างไร ?
- เอ พู่ทรีลาออกแล้วละ
- ว ลาออก นั่นมันยังงั้น ทำไมเขาจึงบอกพี่ อ้อ ,...แปลก นี่เขาไปแล้วหรือ ? เธอฟังจากเขาหรือ เอ



เอม ค่ะที่ฤทธิ์เล่าให้ดิฉันฟังเมื่อวานนี้

วิ เขามองหรือเปล่าว่าทำไมหนูกับก็จะทิ้งกันไปทำเหมือง

เอม (นิ่ง) ที่วิกเล่าพอที่จะฟังไหมละคะ ?

วิ (แปลกใจ) มันเรื่องร้ายนักรี ? เธอจึงได้ถามก็อย่างนั้น

เอม ค่ะ คอนซางราย

วิ เรื่องอะไรกัน

เอม ที่รู้ว่าใหม่ที่ฤทธิ์เสียใจมากที่ดิฉันมาแต่งงานกับพี่

วิ เอมอร....นี่เธอจะบอกว่าวรฤทธิ์รักเธออย่างนั้นหรือ ?

เอม ค่ะ แกรักดิฉันมาก

วิ แล้วเธอรู้หรือเปล่า ว่าวรฤทธิ์รัก

เอม ทราบค่ะ

วิ อ้าว ,

เอม แต่ดิฉันรักพี่นะค่ะ <sup>๑๗๖</sup>ที่พี่รักดิฉันก็รัก แต่อยากจะทำอย่างพี่ชายมากกว่า

วิ วรฤทธิ์เคยพูดกับเธอไหม ? ก่อนที่เธอจะแต่งงานกับฉัน

เอม เคยค่ะ

วิ แล้วเธอว่าอย่างไร

เอม ดิฉันไม่ได้ให้คำตอบ

วิ พี่เข้าใจเพราะได้ให้คำตอบแก่พี่เสียแล้ว (ถอนใจ) พี่ส่งสารวรฤทธิ์

เอม ค่ะ นำส่งสาร เมื่อวานนี้ก็มาพูดกับดิฉันอีก เราพูดกันอยู่ครึ่งที่สนามหญ้า

(ดนตรี ๑๐ วินาที แล้วหยุด)

วรฤทธิ์ พี่หวังว่าเธอคงเข้าใจว่าพี่ไม่ได้โกรธเธอ ในชีวิตของพี่ พี่จะโกรธเธอไม่ได้ สนิมเธอไม่ได้ แต่จะทนอยู่อย่างนี้ไม่ไหว

เอม ดิฉันเห็นใจค่ะ ฤทธิ์ดิฉันอยากจะทำโทษตัวเองที่ทำให้พี่ต้องผิดหวัง

วร มันช่วยไม่ได้ พี่รู้ว่าเธอเข้มภาคได้ เธอคงจะไม่ยอมให้พี่ผิดหวัง มันเป็นเคราะห์ของเราเอง พี่เชื่อว่าพี่คงจะลืมความทุกข์ได้ ถ้าพี่อยู่ไกลเธอ

เอม โอ , ....เท่ากับดิฉันได้พี่หรือออกจากร้าน พี่มันบ้านของพี่นี่ค่ะ ดิฉันมาอยู่ในร้านผู้อาศัยเท่านั้น ดิฉันกลัว เป็นอยู่ได้ไป

วร พี่ได้ตัวเอง เธอไม่ได้ได้พี่ พี่ขอเธอสักอย่างได้ไหม เอม

เอม ได้ค่ะ พี่จะขออะไรคะ

วร ขอให้เข้าใจว่าพี่รักเธอเสมอ และนอกจากนี้เธอต้องไม่คิดถึงพี่ที่จะไม่มีความสุข พี่ว่าเขารักเธอมาก พี่เข้าใจที่เชื่อว่าเธอคงจะได้รับความสุขจากเขาทุกอย่างถ้าเป็นคนอื่น ....

อี....พี่ไม่ยอมเด็ดขาด

เอม ถ้าเป็นคนอื่นดิฉันก็ต้องเป็นของพี่

วร พี่สนใจที่เธอพูดอย่างนี้ เอาเป็นว่าเราไม่มีอะไรกัน เราจะจากกันด้วยความเข้าใจ พี่จะยังรักเธอเสมอ รักจนกระทั่ง....จนกระทั่งพี่ทุกข์ทรมานใจ

เอม ที่ฤทธิ์ ใจ.....เวรกรรมอะไรก็ไม่รู้



วร มันเป็นเวรกรรม....เวรกรรมเห็นชัด ๆ แต่ข้างเออะ เราอย่าพูดถึงมันอีกเลย ที่จะเกิดทาง สิบภาพหน้า เราจะไม่ได้มานั่งพูดกันอย่างนี้อีกแล้ว.... เอม

(ดนตรี 10 วินาทีแล้วหยุด)

เอม ที่วิคะ เราพูดกันเพียงเท่านี้ที่ฤทธิ์ก็เกิดขึ้นเรือนไป เป็นคนใจแข็งคะ อยากจะนั่งพูดอยู่อย่าง นั้น แค่นี้ก็ใจไม่ได้ เพราะมันไม่เหมาะ

วิ ที่จะพูดกับเขาคืนนี้ แต่พูดจะพูดอย่างไรดี มันยากเหลือเกิน

เอม ก็ฉันรู้ที่ฤทธิ์จะไม่ยอมพูดถึงเรื่องนี้เลย ที่ฤทธิ์จะต้องปฏิเสธ และตีหน้าตายตามเคย

วิ แน่นอน เขาจะคงปฏิเสธ เขารักพี่มากจนเกินที่จะพูดอะไรได้ พี่ไม่รู้จริง ๆ ...ไม่รู้เลย

(ดนตรี 10 นาทีแล้วหยุด)

วิ นี่แหละครับจุดขั้วศิริ เรื่องราวของวรฤทธิ์กับเอมอร ผมเป็นคนแย่งเอมอรมาจากวรฤทธิ์ แย่ง โดยที่ไม่รู้ว่าญาติผมเขาจองไว้เหมือนกัน แต่ว่าแย่งก็ไม่ถูก เพราะเรากำกั๊กแย่งกันอย่างไม่ รู้ตัว ผมทั้งเอมอรพูดแล้วก็อึดใจมาก ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี ทำอย่างไรดี ผมพยายามหาวิธี ที่จะพูดกับวรฤทธิ์ หาวิธีที่จะให้เขาได้อยู่ในบ้าน ซึ่งเราเคยอยู่รวมกันมาแต่เล็กแต่น้อยต่อไป อีก แต่มันมีคดริบ ....มีคดไปหมด ผมรู้ว่าน้องผมคนนี้เป็นคนใจแข็ง และไม่ยอมยกดับหลัง อีกเป็นอันขาด แน่เหลือเกิน เขาจะต้องต้องลงไปกับโลงได้ ไม่มีอะไรในโลกจะมาหยุดยั้ง เขาได้ พอถึงเวลากลางคืนผมก็เข้าไปหาวรฤทธิ์ในห้อง เขากำลังยืนดูรูปอยู่ที่หน้าคางห้อง นอนอย่างใช้ความคิด

(ดนตรี 10 วินาทีแล้วหยุด)

วิ ฤทธิ์ พี่ทราบว่าเธอ....เออ,....เธอจะไปทำเหมือง

วร พี่ทราบจากใคร ?

วิ เอมอร

วร เอมอร ... อ้อ ฉันเคยบอกเขาคังใจไว้ว่าจะพูดกับพี่เหมือนกัน

วิ เธอมีก้อย่างไรจึงจะไปทำเหมือง ?

วร (หัวเราะ) ก็.....คุณนี้จะเข้าใจว่า ไทรของเราเขาบอกว่าเขาตาของเขามีกรรมชาติที่เป็นพวก แร่ธาตุ

วิ อ้อ...เธอเชื่อโหราศาสตร์มากไหม หรือ ?

วร วิชานี้เก่าแก่ ...เป็นศาสตร์สำคัญสายหนึ่ง...แล้วก็....ฉันอยากจะเชื่อ

วิ ที่เป็นห่วงเธอ

วร ห่วงอะไรกัน ?

วิ มันลำบากตรากตรำเหลือเกิน

วร (หัวเราะ) ลูกผู้ชาย ฉันไม่กลัวหรอกเรื่องลำบาก มันสนุกดีเสียอีก ได้เข้าป่ายิงสัตว์กัน เปรี้ยวไปเลย

วิ (ถอนใจ) เธอมีเรื่องอะไรหรือ ?

วร เรื่อง....เปล่า ฉันก็ไม่ได้มีเรื่องอะไร

วิ พี่ไม่เชื่อ

วร จริง ๆ นะ มันต้องการเปลี่ยนอาชีพ แล้วก็มีอีกประการหนึ่ง ฉันเบื่อกรุงเทพ ฯ



- วิ เธอจะเบื่อกรุงเทพ ำไม่ ไ้ถ้าเธอไม่มีเรื่อง  
วร ฉันไม่มีเรื่องอะไรนี่ แต่ฉันเบื่อชีวิตที่นี่ มันเต็มไปด้วยความหลอกลวง  
วิ มากไปกรรมัง ฤทธิ  
วร ไม่มาก ฉันเบื่อจริง ๆ ฉันเกลียดชีวิตที่นี่ มันไม่ใช่ของดีเลย มันทำให้ความบริสุทธิ์ของ  
ธรรมชาติเสียไปหมด คนเราคบทะเลาะแก่ง ก็เพราะชีวิตที่นี่ ฉันชอบบ้านนอก จะพา  
เอาถิ่นนี้ไปทิ้งก็พูดกันตรง ๆ  
วิ เธอเบื่อชีวิตที่นี่ในบ้านนี้ใช่ไหม ฤทธิ  
วร ไม่ใช่ ทำไมฉันจะต้องเบื่อชีวิตที่นี่ในบ้านนี้ ฉันพูดจริง ๆ นะ พี่วิ ฉันเบื่อกรุงเทพ ำ เช็ก  
ชยาคือชีวิตที่นี่ ฉันเป็นคนตรงไปตรงมาฉันไม่พน้เขา  
วิ เธอคัดสินใจแนแล้วหรือว่าจะไปปักยได้ ไปทางเมือง  
วร คัดสินใจแล้ว คัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ฉันจะออกเดินทางสัปดาห์หน้า

(ดนตรี 10 วินาที แล้วหยุด)

- วิ แล้ววรฤทธิก็จากเขาไป...จากไปอย่างที่เราจะกลับมาไม่ได้ เอมอร้องให้ ฉันรู้ว่าเธอ  
ส่งสารวรฤทธิให้สื่อเกิน ไซ่ คุณขี้ขี้วิ เราทั้งสามคนเคยเล่นหัวด้วยกันมา ตั้งแต่เด็ก แล้ว  
คนที่หนึ่งก็ต้องออกห่างไปเพราะเราคอนหาข้อหา ถ้าเป็นค<sup>ง</sup>จะเข้าใจว่า ฉันกับเอมอร้อง  
อย่างไร เอมรักวรฤทธิมาก แล้วฉันก็รักเอมอร้องมาก ฉันมีทางออกเมี วรฤทธิต้องไปให้ไกล  
เพื่อความสุขของเขาเอง  
วรฤทธิไปแล้วไม่นานก็เกิดสงครามกลางเมืองเกาหลีขึ้น และฉันก็ต้องไปประจำที่นั่น  
คืนวันสุดท้ายในกรุงเทพ ำ ฉันได้คุยกับเอมอร้องนาง ๆ เอมอร้องไม่ท้อเพราะตั้งใจ  
อย่างบอกไม่ถูก เธอรู้สึกว่าการไปเกาหลีครั้งนี้อาจจะต้องเกิดอะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน เอมอ  
กังวลมาก แต่เธอไม่บอกฉันว่ากลัวอะไร แต่ฉันก็รู้ว่าเธอกลัวฉันจะไม่ไ้กลับมา เมื่อฉันลา  
เธอออกมาให้ เธอก็ร้องไห้  
เอม พี่อย่าลืมเขียนจดหมายทุกกระเบาะนะ  
วิ พี่จะเขียนทุกแห่งที่มีคู่ไปรษณีย์ เธออย่าวิตกไปเลย เอม ..จะไม่มีการเกิดกับที่เป็นอันตราย  
ที่ระวังตัวใด  
เอม พี่ต้องไม่ประมาท ต้องระวังตัวให้มาก ก็ฉันไม่สบายใจเลยที่พี่ไปคราวนี้  
วิ มันเป็นงานของชาติ พี่ต้องจากเธอไป เราต้องเสียสละทุกอย่างให้แก่ชาติของเรา จงทำใจ  
ให้ทันนะ ๑๖ เธอจงคิดถึงชาติ เธอต้องกล้าสละตัวให้แก่ชาติชาติอยู่ที่เหนือชีวิตของเราเมื่อถึง  
คราวคู่กันเรามีหน้าที่และรับผิดชอบต่อแผ่นดินที่เราอยู่ แผ่นดินนี้เป็นของพี่และของเธอ เธอ  
สละก็เพื่อแผ่นดินนี้ พี่สละตัวของพี่..สละตัวเธอ ก็เพื่อแผ่นดินนี้ แผ่นดินไทยจะดำรงอยู่  
ได้ก็เพราะเราคนไทยยืนขึ้นต่อสู้ เราได้สู้มาแล้วหลายทัพปี วันนี้เรายังต่อสู้ต่อไปอีกเพื่อ  
อิสรภาพและความปลอดภัยของลูกเราหลานเรา เอมจ๋า ถ้าเธอรักพี่ เธอต้องพยายามเข้าใจ  
ใจ เธอต้องใจแข็ง ขู่วิงไทยไม่เคยเสียชื่อเมื่อถึงยามที่เราจะต้องสละชีวิตให้แก่ชาติ เธอ  
คงตราตรึงถึงพี่ แต่เวลาเธอเศร้า ขอให้เธอนึกถึงชาติ ...นึกถึงแผ่นดินไทย แผ่นดินนี้  
นี้เป็นผืนสุดท้ายของเรา ถ้าเราทำสูญหายไปเสียแล้ว จะไม่มีผืนไหนทดแทนที่ไ้ได้อีก ..เรา  
ห่วงแผ่นดินนี้ ... ห่วงห่วงมาก เพราะฉะนั้นต้องไป ไปทำหน้าที่ของลูกผู้ชาย  
เสียหน้าที่ของเรา ที่เคยไ้เข้ามาแล้ว จงให้พี่ไปอย่างสบาย ๆ นะ เอมอร้องให้กำลังใจ



แผนที่ ป้ายบอกทาง ๑๖๖

เอม ทวี ... ทวีธา ไปเถาะกะ ไปทำหน้าที่ของ ~~เอม~~ ก็ฉันจะไม่ห่วงอะไรอีกแล้ว ~~เอม~~  
จะสละให้แก่นั่นกินของเรา ขอให้ใจสบายเถาะกะ ก็ฉันอยู่ทางนี้ จะสวดมนตร์ไหว้พระ  
ภาวนาขอให้พี่ปลอดภัย ให้พี่ได้ลาจากอันตรายทุกอย่าง เอมจะคอยที่นั่นกะ พี่ต้องกลับ  
นะกะ

วิ พักลับแน่มอน พักองกลับมาหา ๑๖๖๖

(คนตรีเริ่มคลอเคลียไป)

วิ นั้นเป็นคำสุดท้ายของแอม เราจากกัน จากกันด้วยความหวัง แต่ว่า ... คุณตั๋ยศิริกรับ แอมไบนึกเลยว่า การจากครั้งนั้นเป็นการจากกาย แอมไปเกาหลีเหนือ ไปลึกลอยู่ในเปंगยาง แอมถูกจับแอมต้องกักขังอยู่ในเปंगยางสองปีกว่า รวมเวลาที่แอมจากแอมอร์ไปแล้วใจหายทีเดียว มีนานถึงสองปีครึ่ง

เมื่อกลับมาเล่าให้ทุกคนฟังแล้ว ว่า ผมได้พยายามเดินทางกลับเข้ามาในเมืองไทยอีก  
แล้วผมก็ยังได้พบกับเพื่อนสนิทคนหนึ่ง แล้วผมก็ได้ทราบเรื่องของเอมอรซึ่งเกิดขึ้นระหว่างผม  
ผมดำรงอยู่ในเกาหลีเหนือ

สามปีครึ่งงานเกินไปสำหรับตัวเมียที่รักกันใจจะขาดอย่างแนกกับเอมอร์ สองปีครึ่งมีจดหมายติดต่อกันเพียงในปีแรก ต่อจากนั้นแอมถูกจับ ~~XXX~~ ใคร ๆ ก็คิดว่าแนกตายแล้ว ไม่มีใครทราบว่าแนกออกสองปีหลัง หรือบางทีอาจจะมากกว่าสองปีด้วยซ้ำ นั่นหมายความว่า กระไร ? แนกตายเสียแล้วใช่ไหม เอมอร์จะต้องคิดเช่นนี้ แล้วก็ทอสงครามสงบใคร ๆ เขาก็ต้องกลับบ้าน ปลดออกจากประจำการไ้กลับมายุ่งกับลูกเมีย ต้องตกเป็นชะเลยเพราะที่ซึ่งแอมถูกจับอยู่ไกลจากสายตาดารณามาก เป็นหน่วยทหารเล็ก ๆ ซึ่งมีการติดต่อกับโลกภายนอกแค่เพียงเล็กน้อย เพราะเหตุนี้เองแอมจึงต้องจมอยู่ที่นี่ เปลี่ยนเป็นบุคคลที่ใครลืมเสียแล้ว เป็นบุคคลที่แม้แต่เพื่อนทหารด้วยกันก็เข้าใจว่าได้สูญหายตายจากไปแล้ว พุทธธ.... กุศลชัยศิริ ตัวแอมเองก็ไม่เชื่อว่าแอมควรจะรอดชีวิตอยู่ได้ แอมควรจะตาย ควรจะตายเสียตั้งแต่ก่อนถูกจับใหม่ ๆ แต่มันก็ไม่ตาย

ผมไม่โทษเอมอร ไม่ควรมีใครในโลกที่คิดว่าผมยังมีชีวิตอยู่      เอมอร เชื่อสนิทว่า  
ผมตาย เธอร้องไห้ไว้ทุกข์ให้ผมไปหนึ่ง แล้วต่อจากนั้นผมไม่เอ่ยปากเล่าเลย

ชัย เขมเข้าใจว่า แล้วต่อจากนั้นคุณแอนนาก็.....ปะเถียวก่อนดิ/ คุณเล่าดีกว่า

๖ ๙๙๙/๙ เอนอรรถางานกับวรรค

ชัย ผมก็ไปๆเช่นนั้น มันช่วยมากเหลือเกิน ถ้าคุณตายจริง ๆ คุณวรฤทธิก็เป็นผู้ชายที่ดีที่สุด ซึ่งคุณเอมอร  
ควรจะแต่งงานด้วย

วิ ถูกแล้ว และเมื่อก่อนก็ แค... คุณชัยศิริครับ..มันช็อกแทบเป็นบ้า เมื่อรู้ว่าว่าเฮอร์แองงาน  
กับวรฤทธิ์ คิดดูสิครับตลอดเวลาสามปีครึ่ง ผมมันถึงเฮอร์ทุกคืน... คอยเวลาที่จะได้เห็นหน้า  
เมื่อยอยู่ทุกชั่วโมง นานี่ สามปีครึ่ง/๗/๗/๗/๗/๗/๗ มันนานนัก คนที่คอยแล้วคอยเล่า อยู่ตลอดเวลา  
เวลาสามปีครึ่งต้องทรมาณอย่างไรคุณคงทราบดี ผมได้พยายามมีชีวิต มีชีวิตอยู่เพื่อจะได้กลับ  
มาเห็นหน้าเมียของผม มากอดเมียของผม ผมได้พยายามทุกป่าฝ่าคงมาจนถึงชายแดน ..แล้วก็  
ลงมากลางเขต ๗ ก็เพื่อจะได้เห็นเมีย เพื่อจะได้มาจูบเมียของผม แ ค่พอผมมาถึง เมียของผม



22

ชอบดู คุณพลอยใจแม่ดีมาก เมายังจำท่าทางและความรู้สึกของแม่ได้ก็ตอนที่แม่ถึงกรุงฯ ท. ๖  
วันแรก คำบอกกล่าวของเพื่อนผู้นั้นทำให้แม่ชะงัก แม่ล้มเลิกความตั้งใจที่ตรงไปบ้านเพื่อหา  
เอมอร์ แม่ไม่รู้อะไรเข้าไปในบ้านนี้ได้อย่างไร ทุกคนจะตกอกตกใจและปั่นป่วนวุ่นวายไปหมด  
หมด แม่ก็คงจะถูกอะไรไม่ออก แม่หมดความกล้าจริง ๆ นี่จะเข้า แม่เลยตกลงใจไปพัก  
ที่โรงแรมทางบางรัก เลือกไปพักให้ไกลเพื่อจะได้ไม่มีใครเห็น

ผมนั่งคิดนอนคิดอยู่หลายวัน ในสิ่งที่ได้มาจากหนังสือก็ร่อยหรอลงไป ผมจะ  
ทำอย่างไรดี การโผล่เข้าไปในบ้านซึ่งทุกคนคิดว่าผมตายไปแล้วยอมเป็นไปไม่ได้ ที่เห็นไป  
ไม่ได้ก็เพราะผมทนดูความตกใจของวรฤทธิ์และเอมอรไม่ได้ ...ทนดูความกระอักกระอ่วน  
ความวุ่นวายใจแทบเป็นบ้าของคนทั้งองไม่ได้ วรฤทธิ์ไม่ได้หักหลังผมเขาคิดว่าผมตาย เขา  
รักเอมอรมาพร้อมกับผม เมื่อผมตายเสียแล้วเขาก็ควรมีสิทธิ์ในตัวเอมอร และอีกประการหนึ่ง  
เขาก็รู้ว่าเขาสามารถจะให้ความสุขอันแท้จริงแก่เอมอรได้ สำหรับเอมอร ผมนอนเหลือเกิน  
เธอไม่ได้หักหลังผม เธอต้องคิดต้องเชื่อว่าผมตาย เธอรอผม 3 ปีว่า เธอทรมาณมาก  
เมื่อเธอแน่ใจว่าผมตายแล้วเธอก็ควรมีสิทธิ์เลือกทางเดินของเธอ คุณชัยศิริครับ ทั้งเอมอร  
ทั้งวรฤทธิ์ผมรักมาก รักจนเกินที่ผมจะเอาหน้าโผล่เข้าไปให้เขาตกใจตายได้ แต่ว่า....  
ผมคิดถึงเอมอรเป็นที่สุด ผมรู้ว่าผมมีชีวิตรออยู่ยาก ถ้าไม่มีเอมอร ผมจะทำอย่างไรดี  
มันมีแค่ปากคำ

ว่าหนึ่งความกุ่ม ความคิดถึงมันแล่นถึงซึบยอด ผมทนไม่ได้ ผมต้องเห็นเอมอร  
ถึงจะไม่มีโอกาสชุกกัน ก็ขอเพียงแค่นี้ได้เห็นเท่านั้น ผมออกจากโรงแรมถึงที่บ้านร ะตุน้ำ  
บ้านฉิบแล้ว เพราะขณะนั้นถ้ามากระชนรวสามทุ่มกว่าเห็นจะได้ ผมออกไปทางรั้วสวนหลัง  
บ้านผูกแนวพุเรือหงษ์เข้าไป ต้องลัดไปตามคันชะบักกับยี่โด ซึ่งปลูกไว้เป็นกงหนา พอพ้น  
คันชะบักกับยี่โด ก็ถึงสนามเล็กในสวนดอกไม้ที่ผมเคยมานั่งเล่นกับเอมอรบ่อย เวลาเคลื่อนไหว  
มันยิ่งเลื้อยอย่างร้ายกาจที่วรุทธิกับเอมอร์กำลังนั่งคุยอยู่ด้วยกันที่ม้าหินอ่อน ๗๕/๗๕ ความ  
ใกล้ชิดของคนทั้งสองทำให้ผมสะท้อนใจ รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะแตก นั่นเมีย ....นั่นน้อง  
ชาย ....ส่วนผมละ ...กำลังเป็นนี่ที่ทุก ๆ คนทั้งเกลียดทั้งกลัว... นี่ที่เงินได้ หายใจได้  
และต้องซ่อนหน้าอยู่ในความมืดทั้งกลางวันกลางคืน ผมยืนมองอยู่นาน ตอนหนึ่งเอมอรพูดถึงผมว่า  
สวักจะฆ่าผมให้เพราะวันที่ผมจากไปเกาตีสี่จวนจะเวียนกลับมาครอบรอบอีกหนึ่งแล้ว วรุทธิ  
หน้าเศร้าไป และรำพรบถึงแม่หลายคำ ทั้งสองคนเชื่อว่าที่เพื่อนคนนั้นพบผมกลางทางวันที่ผม  
มาถึงกรุงเทพฯ ๗ คือปี ไม่ใช่ผม ผมตื่นคันใจแทบจะร้องออกมาว่าผมอยู่นี้แค่กี่สะกดใจไว้ได้  
ผมรู้ว่าถ้าฉันยืนอยู่นานก็คงจะแพ้แก่ความรู้สึกของตัวเอง ผมจึงค่อย ๆ ถอยออกมา แล้วก็  
กลับไปนอนกายหนาตากอยู่บนโรงแรมคามเดียม

ผมจะทำอย่างไรดี ทุกคนคิดว่าผมตายแล้ว เขาทำบุญตบแต่งน้ำให้ผมทุกปี ผมเป็น  
ผี เป็นผีที่เงินได้ หายใจได้ คิดได้ กลืนใจได้ ร้องไห้ได้ นี้อย่างนี้ผมไม่อยากจะเป็นเพราะ  
มันทนไม่ไหว มันทรมานเหลือที่จะทนไหวได้ ผมจะออกไปไหนกลางวันก็ไม่กล้ากลัวจะพบคน  
รู้จัก เขียวก็ฮึดกันใหม่ว่าเป็นโลก ผมเป็นโลกนี้แหละ... โลกนี้แหละ... โลกนี้แหละ...



ลูกเล็กเล็กแกงก็เชื่อว่าผมตายไปแล้ว ผมเป็นผีไปแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าคุณวิภาควิภาวไปพบใคร  
ใครเขาก็ควรจะเอะอะ โวยวายกันใหญ่โดย ~~วิภาว~~ เพื่อนที่ผมพบคนแรกก็เอาข้าวนี้ไปแจก  
จ่ายให้ทั้ง ทุกคนไม่เชื่อว่าผมเป็นตัวเองเหมือนคนอื่นเขาเหมือนเขาเชื่อว่าเป็นตัวผมจริง ๆ  
แต่กรันโดนคนนั้นคนนั้นพูดใส่หูว่าเป็นผีเขา ก็เลยคิดว่ามันเขาเป็นผีไปไหนผม ผลที่สุดของ  
ผมก็กลายเป็นผีที่พูดเขมรกับว รุทธิก็ทำบุญตรวหน้าเป็นการใหญ่ คุณพ่อคุณแม่ก็ทำบุญตักบาตร  
เลี้ยงพระ... โอย ... สารพัดเพียวคุณ ทุกคนพูดแต่เรื่องผีของผมเด็ก ๆ ไม่กล้าเข้าห้องที่ผมเคย  
อยู่และอีกตอนนั้นก็เคยลือกันอย่างที่เรนทร์ที่สุด ะเดี๋ยวผมไปเฝ้าที่โน่น ะเดี๋ยวไปเฝ้าที่นี่ทั้ง ๆ ผม  
เกือบไม่ได้ไปไหนเลย ข้างลือมันร้ายกาจเสียเหลือเกิน มันทำให้ผมเป็นผีไปจนได้ พุทธิ...  
คุณชัยศิริ หัวใจยังเต้นอยู่หน้าตาผมยังไหล ใจผมยังเพียว ผมจะเป็นผีไปได้อย่างไรกัน ผมก็  
เป็นผมแหละ นอนหลับอยู่ในโรงแรมตอนกลางคืนนี่ ๆ จึงจะออกมาฝึกแข่งอีกสายอยู่ข้างนอก  
ผมกลัวแสงสว่าง เพราะแสงสว่างมันร้ายกาจเหลือเกิน มันทำให้กลายเป็นผีไป เสียทุกแห่ง  
ผมนอนตรงอยู่อีกหลายวันมีทางออกเหลืออยู่ทางเดียว ผมต้องออกไปหัวเมือง  
ตั้งถิ่นฐานใหม่ ผมจะอยู่อย่างนี้ไม่ได้ เพราะเงินก็ร่อยหรอลงไป และผมไม่เชื่อว่าผมจะ  
บ้าขึ้นมาเมื่อไรถ้าผมบ้าขึ้นมาผมก็อาจไปแสดงตัว พิสูจน์ตัวของผมขึ้นที่บ้านแล้วเรื่องมันก็จะไป  
กันใหญ่ ผมพนไม่ได้จริง ๆ ที่จะเห็นวรฤทธิและเขมอรพูดไม่ออก  
แต่ผมก็รู้ตัวว่าผมไปไหนไมทัน บ้านนอกจะหาผมแน่ ผมบอกกำลังใจผมทนความคิด  
ถึงเขมอรไม่ได้ ไม่วาจะไปไหนผมก็หนีเขมอรไม่พ้น

แล้วผมจะทำอย่างไร ? คุณชัยศิริ แล้วผมจะทำอย่างไร ถ้าคุณเป็นผมคุณจะทำ  
อย่างไร ? ออได้ไปไหนก็ไม่ได้ ใครเห็นเขมอว่าเป็นผีไปหมด ผมพนไม่ไหว....พนไม่ไหว  
จริง ๆ

ผลที่สุดผมก็ตัดสินใจเมื่อผมถูกอุบิโหลกให้เป็นผี ผมก็อยากจะเป็นผีเสียจริง ๆ  
จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราวกันเสียที ผมก็เดินลงไปที่หน้าผมมันแบบหมาจนตรอกบึงคึกก็ยิ่งกลุ้ม ในที่สุด  
ผมก็เดินเข้าไปข้างระจิก ผมก็ตัดสินใจตาย นี่แหละคุณคงจะเข้าใจได้แล้วว่าทำไมคุณจึงพบ  
ผมที่สะพานเขมราชเมื่อ

- ชัย ผมเข้าใจเรื่องคุณตลอด สำหรับผมไม่เห็นว่ามันมีปัญหาอะไรนี่ คุณวิกรม  
วิ ไม่มีปัญหา....พุทธิ....ผมจะมาตายอยู่แล้ว คุณยังว่าไม่มีปัญหาอะไรอยู่ได้  
ชัย (หัวเราะ) เรื่องคุณง่ามิดเดียว คุณทำให้ยากไปเอง  
วิ ง่ามยังงิ คุณชัยศิริ  
ชัย มันอยู่ที่ตัวเองต่างหาก มันไม่อยู่ที่คนอื่นเขาคิด ถ้าคุณเป็นคุณอะไรนี่ คุณจะไปก่อกวนคนอื่นเขาทำไม  
วิ เขาว่าผมเป็นผีที่สร้างเขาอะไร  
ชัย เอาละ ผมไม่กลัว มันพิสูจน์กันได้ด้วยการเล่นของตัว แต่ผมจะแสดงตัวได้อย่างไร ในเมื่อจะทำ  
ให้วรฤทธิกับเขมอรตกใจพูดไม่ออก  
ชัย ง่ามมิดเดียว คุณเอาชนะตัวเองสักหน่อยได้ไหมละ  
วิ อย่างไร....ผมยังไม่เข้าใจ  
ชัย คุณวิกรม คุณรักคุณเขมอรหรือเปล่า  
วิ รัก  
ชัย คุณวรฤทธิเล่า



- วิ รัก
- ชัย คุณเป็นลูกผู้ชายใจกล้าคนหนึ่งใช่ไหม ?
- วิ ผมไม่เคยชู้สาว
- ชัย ก็แล้ว คุณสละคุณเองมาให้คุณวรฤทธิ์เสียได้ไหม ?
- วิ ผมก็สละใจแล้ว
- ชัย ไม่จริง ๆ คุณยกตัวเอง คุณคิดว่าคุณสละใจแต่ใจจริงของคุณไม่ให้ มันจึง เกิดเป็นปมขัดแย้งหรือ  
คอมพิลิกขึ้น คุณยังไม่ต้องการคุณเองอย่างที่ไม่รู้สึกตัว คุณยังเสียดายคุณยังคิดว่าคุณอยู่ในโลกไม่ได้  
ถ้าคุณไม่มีเอมอร ผมเห็นใจคุณแต่คุณจะไม่เข้าใจในเมื่อชีวิตมันเป็นเรื่องของชะตากรรมเราบังคับ  
อะไรไม่ได้ คุณวรฤทธิ์ คุณเอมอร คุณเองไม่มีใครทำผิด ทุกคนทำถูกแต่เรื่องมันกลับเป็นไปเช่นนั้นสาย  
จนแก้ไขไม่ได้แล้ว คุณเชื่อไหมว่ามันสายจนแก้ไขไม่ได้เมื่อมันกลับไม่ได้คุณจะมานั่งถกอยู่ทำไม....คุณจะมา  
นั่งเสียดาย...มานั่งทวงแค้นอยู่ทำไม ผมแต่ชีวิตของตัวเองเรายังรักษาไว้ไม่ได้ แล้วทำไมเล่า  
คุณจึงคิดว่าคุณจะรักษาร่างกายและจิตใจคนอื่น ๆ ไว้ได้ คุณวิกรมคุณกำลังคิดผิด ผิดอย่างหนัก  
คุณกำลังหนีความเป็นจริง ความเป็นจริงเราหนีไม่พ้นเราต้องเผชิญกับคุณเอมอรกับคุณวรฤทธิ์ได้  
แต่งงานกันแล้วนี่คือความเป็นจริงที่จะเปลี่ยนเป็นอื่นไม่ได้ คุณเชื่อไหมหรือว่ามันเป็นความจริง ถ้า  
คุณเชื่อคุณก็เลิกคิดถึงคุณเอมอรได้
- วิ ผมเข้าใจ คุณพูดกระซางก็ เอาละ ผมรู้ว่าเลิกคิดถึงเอมอร ผมตัดใจเอมอรให้วรฤทธิ์แล้ว ผมจะ  
มีวิธีเข้าไปหาคนที่ทั้งสองและญาติมิตรเพื่อปลอบผมได้อย่างไร
- ชัย ออ ง่าย ๆ นิดเดียว ถ้าคุณตัดใจคุณเอมอรได้การเข้าไปหาคุณวรฤทธิ์และคุณเอมอรผมมีวิธี ส่วนญาติ  
มิตรไม่สำคัญคุณแสดงตัวเมื่อไรเขาก็เชิญคุณกินเลี้ยงฉลองการคืนชีวิตของคุณเท่านั้นเอง
- วิ เอาละ คุณจะทำให้ผมอย่างไรกับเอมอรและวรฤทธิ์ จึงจะไม่ให้เกิดกระอักกระอ่วนขึ้นได้
- ชัย งั้นนิดเดียว นี่ผมถือว่า<sup>ท</sup>คุณตัดใจคุณเอมอรได้อย่างเด็ดขาดแล้วนะ คุณวิกรม
- วิ ครับ ....ผมทักแล้ว
- ชัย เอาละ ที่นี้คุณต้องแกล้งทำความผิดเพื่ออกสมเกลื่อนความกระดากความอึดอัดของคุณเอมอรกับคุณวรฤทธิ์
- วิ ทำอย่างไร ? เสียสละอย่างไร ?
- ชัย คุณไปอยู่ต่างประเทศเสียสักหน่อย เขียนจดหมายบอกข่าวมาบอกว่าคุณยังมีชีวิตอยู่แล้วคุณได้แต่งงาน  
แล้ว คุณต้องทำให้คุณเอมอรเข้าใจว่าคุณเลิกรักเธอคนที่เธอจะตัดสินใจไว้รักคุณวรฤทธิ์และแต่งงาน  
กับคุณวรฤทธิ์ นี่จะช่วยให้ความรู้สึกผิดของคุณเอมอรรบรเทาความกระวนกระวายไป ซึ่งจะช่วยให้  
สถานะการความรู้สึกของคุณหลังคุณวรฤทธิ์เองก็จะเข้าใจด้วย เพราะแกล้งแต่งงานกับคุณเอมอร  
ภายหลังที่คุณหมกความไปที และถ้าจะให้ดีขึ้นอีกคุณก็ควรบอกว่าคุณได้เขียนหนังสือขอร้องให้คุณเอมอรนาน  
แล้วแต่เธอไม่ต้องไม่เคยได้รับ แต่คุณก็ควรบอกว่าคุณมาหาหาหา แต่สรุปความ แล้วคุณได้ตัดสินใจ  
เลิกเป็นัวเมียกับคุณเอมอรมานานก่อนที่คุณเอมอรจะแต่งงานกับคุณวรฤทธิ์ จริงอยู่ คุณเอมอรต้องน้อย  
ใจที่หลงคอยคุณและคุณจะต้องเสียคนไปบ้าง แต่มันเป็นวิธีเดียวที่คุณจะแก้ความกระอักกระอ่วนของคน  
ทั้งสองได้ เมื่อพบหน้ากัน เมื่อคุณได้เขียนได้บอกกันทั้งสองคนจนความรู้สึกขึ้นกับเหตุการณ์เปลี่ยนแปลง  
ที่ดีแล้ว คุณจึงค่อยแสดงตัว แล้วเหตุการณ์ก็จะเรียบร้อยไปเอง
- วิ แล้วผมจะเอาเมียคนใหม่ที่ไหนมาอดเขาเล่า
- ชัย โอ้ย....ไม่สำคัญ บอกว่าตายแล้วก็ได้ เรายังรักกันแล้วกัน...ตายแล้วที่ไต้หวันหรือที่ไหนก็สิ้นเรื่อง  
คุณบอกว่าพอเสร็จสงครามก็มาตั้งรกรากอยู่ที่เชียงตุงหลายปี เพิ่งกลับมาเมืองไทย



- จิ คุณก็แนะนำก็หรือ ... แต่ว่า...
- ชัย ไม่เอาละ คุณต้องชักชวนเอมอรให้เด็กชาวมิกะเป็นลูกกระนัง คุณเชื่อผมไหมถ้าไม่เชื่อก็เลิกกัน ผมอดทนพอแล้วนี่
- จิ ขอบคุณครับคุณชัยสิริ เชื้อ... เชื้อ... คกลงผมชักเอมอร... ดักแน... ต้องตัดให้ได้ ผมจะขึ้นไปปราจิณรู้งี้ และเขียนจดหมายถึงเอมอรตามแผนการของคุณ ผมโล่งใจแล้ว คุณชัยสิริ ขอบคุณเหลือเกิน ผมจะไม่ลืมเป็นอันขาดว่าคุณได้ช่วยชีวิตให้ผม ~~มีชีวิตอยู่รอด~~
- ชัย เลิกพูดถึงเรื่องขอใจเอาเป็นรื่องชวคดีกว่า นั่นแหละเกสรากนกเขา/ผี มาถึงที่ทำไม คุณไปใส่พินกับแกส็กเพลงหนึ่งไม้ก็หรือ
- จิ เอ... ผมรักใจสบายแล้ว เอาล่ะ นี่แกคงทว่าผมเมาหรือถ้าไม่เมาก็บ้า เพราะเมื่อกี้ผมบอกแก่ว่าผมจะไปตาย
- ชัย (หัวเราะคัง) คุณ ไม่ไปตายหรือ คุณวิกรม แต่คุณจะไปเมืองสวรรค์ที่อยู่ไกล ๆ แค่นี้เอง เอา... เตรียมตัว ขยับเกสรากนกเขามาทางนี้แล้วละ แหม ... เพลงนี้เพราะ เสียด้วย

นาฏกรรพวิจิตรเรื่องผู้ถึงด้าวแสงสว่าง ของ สด ภูมระโรหิต ได้ยุติลงเพียงนี้ ผู้แสดงของเราคือ

|                            |                  |          |          |
|----------------------------|------------------|----------|----------|
| อติเรก                     | จันทร์เรือง      | แสดงเป็น | วิกรม    |
| สรวง                       | อักษราอนุเคราะห์ | "        | ชัยสิริ  |
| สมกิตติ                    | วิมลลัทธ         | "        | วรฤทธิ์  |
| ลลิตา สารทนาย              |                  |          | เอมอร    |
| 1.50 มก. 5 ม. 30 น. 10     |                  |          | บุบรพบาย |
| ... 1.50 มก. 5 ม. 30 น. 10 |                  |          |          |

ลลิตา สารทนาย กำกับการแสดง

ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ประพันธ์เพลง และอำนวยการดนตรี

คณะกรรมการจัดสถานที่ไปก่อน จนกว่าจะได้พบกันใหม่ในโอกาสหน้า คือวันที่ 7

ตุลาคม แต่สำหรับคืนนี้ ถอดจากนี้ไปอีก 30 นาที จะมีรายการเพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง มาเสนอท่านเป็นพิเศษ ขอไปรบกวนฟังนะคะ ขอบพระคุณค่ะ

.....



สวัสดีค่ะ ท่านผู้ฟัง

รายการเพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงในคำขวัญนี้ บางเพลงอาจจะเคยผ่านหูท่านบ่อย ๆ แต่นั่นหมายความว่า เป็นเพลงซึ่งท่านผู้ฟังบางท่านให้ความสนใจและขอร้องให้นำออกแสดง เช่น เพลง "หลงคอย" ซึ่งจะนำออกแสดงเป็นอันดับแรกนี้ เป็นต้น ขอเชิญฟังเพลง "หลงคอย" นะคะ ผู้ร้องคืออดิเรก จันทร์เรือง

2 เพลงต่อไป "กรรมใจโล" ขอเสนอเพลงนี้ด้วยการขับร้องของ สบสภา <sup>ไพเราะ</sup> และสมกิตติ <sup>ไพเราะ</sup>

3 ต่อไปก็เป็นเพลงซึ่งได้ถูกขอร้องให้นำออกแสดงเหมือนกัน คือเพลง "งามเพียงพินิจจันทร์" ศิริกุล นักดนตรี และสรวง อักษรานุเคราะห์ จะเป็นผู้ขับร้องให้ท่านฟัง ~~ท่านผู้ฟังคะ~~ คณะนักร้องจะนำออกแสดงชื่อว่า ชื่อ อัสสร ภูมระโรหิต คงจะเคยผ่านหูท่านมานานแล้ว ในด้านการแสดงฝีมือเป็นโน้ แต่สำหรับวันนี้ นอกจากจะแสดงเป็นโน้ในเพลง "งามเพียงจันทร์" ที่เพิ่งจบลงเดี๋ยวนี้แล้ว อัสสร ภูมระโรหิต จะขับร้องให้ท่านฟังในเพลง "จงมณี" อีกด้วย ขอเชิญฟังนะคะ

5 เพลง "จงมณี" ได้จบลงแล้ว ต่อไปคราวจะเป็นรอบของอดิเรก จันทร์เรืองเสียบ้าง เพราะได้พักเสียงมาหลายเพลงแล้ว ขอเชิญฟังอดิเรก จันทร์เรืองขับร้องในเพลง "เสียบรงรัก" นะคะ

6 เพลงต่อไปเป็นเพลงในทำนองไทยเดิม และประสานเสียงแบบสากล คือเพลง "คำเนินทราย" ศรีฟ้า ศิริใหญ่ และสมกิตติ <sup>ไพเราะ</sup> จะเป็นผู้ขับร้องคะ

7 อันดับต่อไป สบสภา <sup>ไพเราะ</sup> จะเสนอท่านด้วยเพลง "ความฝันในคืนวันเพ็ญ" (ราตรีในดวงคง)

8 เพลงต่อไปได้แก่เพลง "งามจน" ผู้ขับร้องคือ สรวง อักษรานุเคราะห์

9 เพลงงามจนจบลงแล้ว "พ่อนักรักนี้" คือเพลงต่อไป เชิญฟังเพลงนี้ด้วยเสียงของ สบสภา <sup>ไพเราะ</sup> (ตอนก่อนเกริ่น)

10 ต่อไปเพลง "เกวียนวิ่ง" ผู้ขับร้องเพลงนี้คือ ศิริกุล นักดนตรีและ สรวง อักษรานุเคราะห์

11 ต่อไป สบสภา <sup>ไพเราะ</sup> และอดิเรก จันทร์เรือง จะเสนอท่านด้วยเพลง "ดวงใจ" ขอเชิญฟัง

12. เพลงภาวนารัก ที่จะแสดงต่อไปนี้ ก็ด้วยคำขอร้องจากท่านผู้ฟังที่กรุณาให้ความสนใจเช่นเคย วรกัน <sup>ผู้ร้องคือ สิบเอก สิบสอง ภูมระโรหิต</sup> เพลงนี้ขับร้องโดย ศรีฟ้า ศิริใหญ่ นะคะ

13. เพลงสุดท้าย คณะนักร้องขอลาท่านด้วยเพลง มารีนเร่กัน ขอเชิญฟังนะคะ